

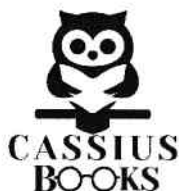
LBRIS

We know
books

Nina Marcu

Fata de tătar

Volumul I

Nu mai știu când și de la cine am auzit prima dată aceste afirmații. Nu mai știu nici dacă, nu cumva, la o vârstă fragedă le-am citit prin vreo carte, prin vreo poveste. Nici dacă am înțeles bine, din prima, ce înseamnă destin, ce înseamnă poveste, ce înseamnă roman. Dar știu că toate astea, ca lucrurile de căpătâi din viață, mi-au rămas, nu atât în cuget, cât, mai ales, în suflet. Le-am purtat cu mine, prin lume, prin viață, prin înalturi. Poate nu ca pe cea mai frumoasă rochie de bal, dar, cert, ca pe una care mi-e foarte dragă. Da, fiecare om are o poveste, un roman, un destin... Care sunt, ca toate din lume, de multe feluri. Unele doar țârâie, pic, pic... Altele curg șuvoi, ca Dunărea învolburată. Și din altele, în catedrala vieții, se prelinge ca din icoane, mir. Nu m-am gândit niciodată să scriu romanul vieții mele. Pentru simplul fapt că ar fi unul anost, plat, obișnuit, ca la orice om. Și, prin urmare, n-ar prinde, n-ar atrage, n-ar agăța, n-ar spune nimic. Cu atât mai mult o poveste. De fapt, POVESTEA. Dar mi-a plăcut, și mi-am dorit, și mi-a fost, cred, dat, să dau mai departe, ca pe buruiana de leac, alte povești, alte romane, alte destine. Ca într-un joc, ca într-un ritual, ca într-un... roman, că tot, uite, ele, toate, poveștile fabuloase trag la mine, ca albina la stup. Iar eu, cum mă pricep, le pun în căpistere, și le amestec, și le frământ, și le plămădesc cu gând determinant să coc din ele pâine bună, pâine caldă, pâine în vatră. Fata de tătar mi-a fript, când am băgat-o în cuptor, degetele, gândurile, sufletul. (Pentru că unele povești se scriu cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Dar altele, și e un fapt, se scriu cu sânge și cu fiere). M-am speriat și mi-am dat repede cu apă rece. Pe față. Pe mâini. În suflet. Însă,

curând, povestea avea să mă opărească, să-mi facă arsuri de, cel puțin, gradul al treilea, să mă clocotească, să mă termine. Așa am scris, fiartă prin lăuntruri, primul volum. Ca să-mi dau seama, la finalul lui, că al doilea va fi, când îi va bătea ceasul, mult mai mult de-atât! Însă, după cum se ia, s-o luăm - pe ea, pe poveste - acum și noi. Căținel. Dar oblu. Căci, Fata de tătar, ca o doină veche de drag și de doruri, susură gătuită și înlăcrimată pe la streășina sufletelor...

M-a întrebat cineva cât la sută din *Fata de tătar* e realitate. Mult mai mult, din păcate, decât poate și ar trebui să ducă un om. Și mult prea puțin decât e în stare să-nfoaie, la ceas trebuincios, condeiu. Mentea inimii mele, ca, sper, și a celui care citește, clocotește acum a *Fata de tătar*.

Atenție! Poate să dea dependență!

Nimic nu e întâmplător. Nimic și nimeni - viața o tot dovedește - nu ne apare în cale, pur și simplu. Nimeni nu se ițește în zadar în fața noastră. În toate e un rost. În toate e o noimă. În toate e un mesaj. În toate e un scop. Depinde numai de noi să înțelegem mesajul, să descălcim noima, să vedem rostul, să conștientizăm scopul. Uneori, ochii nu văd, mintea nu pricepe, sufletul, nici măcar sufletul, nu simte. Nu că n-ar avea ce. Doar pentru că nu e cazul, nu trebuie, nu e musai. Însă, alteori, din senin, recepeți o poveste care te cutremură, care te potopește, care te electrocutează. E, povestea zic, chiar lângă tine. În imediata apropiere. Dacă întinzi mâna, o atingi. Poți s-o prinzi între palme. Poți s-o mângâi pe frunte. Poți s-o iei în brațe. Căci, undeva, în ceruri, prin voia Proniei, se deschide o ușă. Pentru tine și pentru povestea aceea care, ca un uragan, te ia dintr-odată în stăpânire. Și nu poți, nici să să vrei, dar nu vrei, să nu dai ușa de perete și să intri în tunelul acela plin de tainițe.

Mi s-a întâmplat... Mi s-a întâmplat să gădesc fără s-o caut, să-mi vină fără s-o aștept, să-mi răspundă fără s-o strig, o poveste. Și-ncă, Doamne, ce poveste! Dar pentru că nici în viață, nici în lume, nu se pune carul înaintea boilor, nici eu n-o să fac asta. Și n-o să sărim nicio etapă, niciun moment, nicio fâșie din povestea despre care spuneam că s-a ițit, pe negândite, chiar lângă mine.

De două zile, stă, liniștită, pe nisip în fața mea. Nu vorbește cu nimeni, nu stă cu telefonul în mână, ca alții și nu are nici vreo carte pe care s-o răsfoiască. Privește doar tăcută, nostalgică, prinsă de reverii, marea. Nu-i văd privirea căci aceasta îi e, de când vine pe plajă și până pleacă acasă, ascunsă de ochelari de soare întunecați. De sub pălăria cu boruri largi i se ițește discret fruntea înaltă. Și, doar arar, vreo șuviță rebelă de păr noptatic scapă din ascunziș. Cel mai adesea, așa cum nu prea face lumea pe malul

mării, cu toată pandemia, tânăra din fața mea are gura și nasul acoperite de masca aia dementă, pe care, de câteva luni, ni se tot recomandă s-o purtăm. Uneori, mi se pare că încearcă să se ascundă, să se deghizeze, să se camufleze ca să nu fie descoperită de cineva cunoscut din jur. Alteori, mă gândesc că e doar excesiv de grijulie, de riguroasă, de corectă în respectarea regulilor impuse la nivel internațional. O privesc, o tot privesc de când am descoperit-o aici, pe plaja de la Constanța, cu un sentiment pe care habar n-am de ce îl am, că aici, cu ea, e ceva. Nu știi ce, nu știi cum, nu știi de ce. Însă e un simț pregnant, teribil și conturat cât se poate de bine.

Din când în când, din apa mării, vine în fugă la ea o fetiță mulțră de vreo opt-nouă anișori, dacă apreciez bine. Ba îi aduce o scoică, ba îi dă un pupic, ba cere din rucsacul tinerei un fruct, un dulce, un fursec. Sunt, poate, surori? Rude? Cunoștințe? Ce le-o lega, mă întreb în timp ce le urmăresc curioasă pe sub ochelarii de pe nas. Amândouă vorbesc o limbă română curată, fără sincope, fără accent, fără greșeli. Ceea ce înseamnă, din capul locului, că sunt niște fete inteligente. Căci, din păcate, mai ales la malul mării noastre, întâlnești, adesea, oameni care o scaldă bine pe biata limbă română. Ca să nu zic c-o dau chiar de gard. Deși...

Vorbind despre dulciurile pe care cea mică le cere din rucsac... Mă frapează forma și aroma lor, mult mai mult decât zâmbetul imens pe care tânăra îl are când i le dă copilei cu piele întunecată și cu ochi de iezere de munte. Nu sunt dulciuri de-ale noastre, din bucătăria românească. Sunt, dacă experiențele nu mă înșală, turcești, tătărești, asiatice, oricum, dar nu de la noi. Deci, trag prima concluzie, femeia din fața mea aparține, mai mult ca sigur, unei etnii din Dobrogea. E româncă, da. Însă, e mai mult de-atât. Și, când fetița a strigat-o din buza mării „mamă”, am înțeles, surprinsă, că e fiica ei. Iar tânăra, la un moment dat, prima oară cu voce tare, clară și fermă de când îi iau seama pe nisipul

auriu, i-a spus puștoaicei Elmas. Hm... Clar, carevasăzică, și după nume, cele două din fața mea nu sunt doar românce. Nu mai e demult, la noi, o problemă - sau, cel puțin, așa vreau să cred - că o femeie albă face un copil cu un bărbat de culoare. Dar cu o turcoaică sau cu o tătăroaică, femei provenite din niște culturi mai închistate ca a noastră, o fi la fel de ușor? Ce mister, ce poveste, ce fir de rouă sau ce salbă de mărgăritare se ascunde aici? Încerc să pricep, să descâlcesc ițele pe care le simt, cu fleru-mi de condeieră, încurcate de-a binelea. Dar nu pot decât să deduc, să fac supoziții, să-mi închipui cine știe ce scenarii. Nu am date. Nu am amănunte. Nu am, încă, firul poveștii. Scormonesc în cotidian. Iau seama. Observ chiar și ce nu se observă. Și încerc să înțeleg. Cum e aia: lucrăm cu materialul clientului. Aha... Femeia din fața mea nu poartă verighetă. Are doar un inel minuscul și niște cercei la set. Niciun alt fel de accesorii, deși, turcoaicele și tătăroaicele obișnuiesc să poarte destule bijuterii. Chiar și la plajă. Ca un făcut, femeia cu ochelari întunecați și mască așezată corespunzător pe față nu intră niciodată în apa mării. Nu de când îi iau seama, cel puțin. Doar puștoaica se joacă, se bălăcește, se amuză. Nici ea, ca mama, nu e sociabilă. Tot ce face în apă și pe plajă face singură. Se joacă singură, deși în jur sunt mulți copii, nu vorbește cu nimeni, nu cere și nici nu oferă ceva cuiva de prin jur așa cum, mai ales între pici, se întâmplă. Deși ai zice că cele două sunt în lume la vedere, am, așa, o părere, că nu e deloc cazul. Naiba știe de ce simt în felul ăsta...

Și, la plecarea celor două de la mare, ca încâlceala să fie și mai încâlcită și bizareria situației și mai bizară, la capătul aleii de lemn spre oraș le așteaptă veselă și zâmbitoare o măicuță în vârstă, o călugăriță ortodoxă înveșmântată după tipic cu hainele ei negre și rigide. Flerul meu jurnalistic e, în atare situație, năuc. Și nedumerit. Cere grabnic ajutor celui de detectiv pe care, ca ziaristă de rit vechi, îl chem, adesea, sub steaguri. Ba și cel de psiholog să stea

pe-aproape, că nu știu în ce ape navigăm. Păi, cum... Avem o, cred, femeie turcoaică sau tătăroaică, deci, musulmană, o fetiță mulatră și o călugăriță creștină. Mă uit intrigată și curioasă într-acolo unde cele trei exponente ale sexului frumos, de vârste diferite, dar nu numai, se întâlnesc bucuroase și, oricât mă căznesc, nu pricep nimic. Nu dau în labirintul pe care doar mi-l imaginez de firul Ariadnei. Ce să fie? Ce să le lege pe cele trei? De ce sunt așa de apropiate? Și, deși pe plajă e, ca de regulă, cu toată pandemia, dever și vălmășeală, acel trio îmi stă, parcă, lipit pe retină. De mă și întreb, când realizez cât sunt de prinsă de chestiune, de ce? De ce, naiba, stau cu ochii sticlă pe femeile astea? Ce m-a apucat? Ce mi-a picat pe ele? Aici, la mare, mai e și altă lume. Cu siguranță, dacă tot sunt ahtiată după povești - sau, cum e aia, eu vara la mare nu dorm, nu respir, nu clipesc, nu pierd timpul - mai sunt, chiar în imediata mea apropiere, și alte felii de viață.

Uite, de exemplu, vecin de umbrelă și de șezlong cu mine e Valerică. Așa îi zic omului cele două femei de alături. Două, două, am zis bine... Că l-a pus Nichipercea, că Dumnezeu Tatăl cred că nu s-a băgat la întortocheli de-astea, că are și El un statut, să vină la mare cu fosta și cu actuala nevastă. De fapt, pe fosta n-ar fi luat-o dacă n-ar fi trebuit, ca un tată responsabil ce e, să ia în vacanță la mare copilul pe care îl are cu ea. Din cauză de covid - eu zic că sanchi, dar ce mă bag eu! - fosta nu și-a dat acordul ca fiul să plece fără ea nici măcar la mare cu tatăl. Așa s-a ajuns că au... ajuns la mare un bărbat, două neveste și un puști de vreo opt-nouă ani. Hm... Cam de aceeași vârstă cu Elmas, fetița tătăroaicei, sau ce-o fi ea, din fața șezlongului meu. Dar ziceam de Valerică. Săracul! De ce nu m-o ține la fel de captivată și povestea lui? Că mă întreb cum face față, bietul, la două femei. Dar și cum or tăia ceapă la cuhnii fosta și actuala. Căci, pe plajă, între ele, Valerică e de-a dreptul între ciocan și nicovală. Și, ca o veritabilă ziaristă ce sunt, conspectez un pic. Actuala zice:

— Valerică, ce stai, dă-mă cu cremă, că știi că eu am pielea albă și sensibilă, nu ca altele!

Fosta sare ca Maricica Puică peste nu mai știi câte garduri:

— Valerică, de ce-ai mai luat copilul cu tine, dacă nu-i dai atenție? Cu mine aci și nu-l bagi în seamă. Dar dacă nu eram de față, cred că îl și băteai!

Actuala ripostează:

— Copilul era una, mă-sa, adică, tu, ești altceva. Și du-te, Valerică, și ia-mi un frappé, că m-am încins aici!

Fosta iar:

— Normal, ai fost încinsă mereu, că dacă nu erai, nu luai tatăl lu' copil.

Actuala:

— Nu l-am luat eu, a venit singur, că i-ai mâncat zilele.

Aialaltă:

— Auzi, Valerică, auzi cum mă jignește? Eu n-am făcut-o curvă pe ea. Am tratat-o ca pe o doamnă. Poftim pentru cine m-ai lăsat!

E momentul ca Valerică să pună piciorul în prag. Mă rog, cum pe plajă nu sunt praguri, să-l înfigă nițel mai acătării în nisip:

— Tăceți amândouă, că n-am venit cu circul aici! Că acuma plec și vă las singure, să vă păruiți.

Se face liniște un pic. Perspectiva părutului tocmai pomenit nu e prea încântătoare pentru niciuna dintre cele două. Și, mă gândesc că situații ca asta cu trio-ul de-alături de mine sunt destule pe-aici, pe la mare. Și, desigur, nu doar. Altă dată, undeva la munte, era în restaurant, la masă, o femeie cu doi bărbați. Și cu vreo, dacă îmi mai aduc bine aminte, cinci copii. Doi ai fostului, trei ai celui actual. Bărbații nu se păruiau. De fapt, se ignorau destul de mult. Stăteau la aceeași masă și fiecare încerca să intre în grațiile femeii. Actualul îi dădea să mănânce copilului care n-avea mai mult de câteva luni-un an, în timp ce fostul îi comanda cafeaua care îi plăcea ei.

Eh... Mă uit cum Valerică se joacă pe plajă cu fiul. Îmi spun să-i dau încolo pe el și pe femeile lui, nu-i nimic interesant în povestea lor, dar o aud pe actuala:

— O să ne facem copiii noștri, ca să te joci cu ei, Valerică. Că ești cel mai bun tată.

Aud cacofonia, îmi zgârie naturelul simțitor și mă gândesc că Elmas și mama ei vorbesc fără de-astea. Fără cacofonii. Unde sunt ele? Dar înainte să le descopăr, vocea fostei îmi intră, ca să zic așa, în cadru:

— Valerică are copil, că băiatul meu nu e glugă de coceni. Măcar să poată să-l crească Valerică pe-ăsta! Că vezi că afacerea nu-i mai merge cum mergea!

Îhâm, nu se putea, desigur, fără bani în povestea de față... Actuala lui Valerică s-a cam opărit:

— Nu-ți mai aroga tu merite și griji, că eu sunt pe numele lui acum! Tu ești doar fosta! Vechitura! Eu sunt prospătura!

Auci, pe românește... Dă-l încolo pe Valerică! Și pe vechitura și, respectiv, prospătura lui! Sunt eu avidă de felii de viață că, na, îmi curge verbul nu doar pe taste, dar și prin vene, pe lângă sângele năvalnic, însă de chiloțaraie nu vreau să știu! Să mă ferească de așa ceva toată spuma cerului albastru! Mai ales că, așa cum deja succint am spus: e pandemie, sunt tragedii, e spaimă, e grijă, sunt vieți curmate, sunt destine retezate, e vai și aoleu! Nu vreau să mă încarc, aici pe malul mării, cu banal, cu ridicol, cu pueril. Sigur, îl compătimesc pe bărbatul cu două. Femei. Mai mult, însă... Fosta lui Valerică a prins mingea la fileu și-am mai stat, un pic, cu urechea ciulită:

— Prospătură pe dracu'! Tu ești bătrână și-acum că ești tânără! Nu știu ce-a văzut la tine, de m-a lăsat!

Clar, discuțiile de-aici, din vecinătate, nu se opresc. Sunt aceleași, sunt sterile, sunt, așa concluzionez, continue și, pe românește, de joasă speță. Ce pot să mai zic și să mai ascult?

Fi-ți-ar capul și bâzdâcii să-ți fie, Valerică! Michiduță ăla cu coarne ți-a băgat, naibii, mortu-n casă! Cine ai mai auzit tu că a rezistat între două muieri? Mai bine fugeai în munți și puneai o revoltă la cale. Of, Valerică, Valerică!

Așa că, îi las în plata Domnului. Pe cei trei vecini. Bărbatul și femeile lui.

Unde sunt femeia tânără, cu ochelari întunecați ca noaptea bolândă, și fiica ei cu pigment oarecum straniu, oarecum neobișnuit în marea de lume de la marea noastră? A, iată-le! Exact ca mai devreme. Nimic nou sub soare. Și, deși niciuna nu face și nu zice nimic bizar, simt că e ceva. Cu ele. N-am nici cea mai vagă idee ce-i, doar simt, simt nebunește că...

Îmi spun că exagerez. Că imaginația mea de scriitoare și de ziaristă o mai ia, uneori, prin porumb. Că e mai mult în stare febrilă, decât în stare latentă, ca la un om ca toți oamenii. Hm... Ia uite, alte povești în desfășurare lângă mine! Că așa e la mare, pe plajă, unde e lume din toată lumea și, clar, de toată mâna. De ce stau cu ochii și cu sufletul la... Mai am, c-am zis că e destul de aglomerat pe-aici, niște vecine. Doamne respectabile. Trecute, mai mult ca sigur de șaptezeci-șaptezeci și cinci de ani. Patru sunt. Când a scris Gaițele, Kirițescu sigur s-a inspirat de la ele. Un roman, parol, se poate scrie despre și cu aceste doamne! Dar nu eu să-l scriu, altcineva. Sau, poate tot eu, dar la vreun alt moment dat. Ce vreau să spun, acum, e că una dintre ele a descoperit cum să simți apa rece a mării fierbinte de-a dreptul. Are o sticlă de bere de cinci sute de mililitri, dar cu alt conținut. Taman ce-am aflat ce și cum. Zice o gaiță... asta... o doamnă:

— Iar bei bere!

Și cea cu sticla:

— Bere de corcodușe.

— Serios? face alta ochii mari. Cu zahăr?

— Cu nițel zahăr, confirmă... berista. Că fără zahăr iese apă de ploaie.

Și, în timp ce alea trei fără bere de corcodușe, dar și restul lumii de pe plajă simt răceala mării până la fîcați, asta e ca o floriceică: minunată marea, liniștită, limpede și fierbinte, ca o ciorbă.

Deci, remediul pentru marea cam rece din plină vară fierbinte este berea de corcodușe. Tot am aflat ceva.

Și, cum ziceam, plaja e plină de lume, de povești, de destine. Doar să deschizi ochii și urechile și le descoperi pe toate. Sau, mă rog, pe cele despre care oamenii, într-un fel sau altul, vorbesc între ei sau cu alții.

Foarte aproape, în cealaltă parte de Valerică și de beristă, stau umăr lângă umăr - era să zic ochi în ochi, dar nu stau așa, deși, din prima detectez că se iubesc foarte mult - un bărbat și o femeie. Tineri. Frumoși. Aproape ravisanți. Sunt așezați cu cearșaful pe nisip cu toate că, la venire, s-au contrazis un pic dacă să stea așa sau să ia șezlonguri. Dialogul lor a clipocit nestingherit în urechea mea:

— Iubita mea, serios... Nu se poate pe nisip! E destul de rece. Și dacă ești gravidă, cum credem...

Femeia l-a contrazis pe bărbat:

— Comisare, iar exagerezi! Aproape sigur nu sunt! Și, chiar dacă ar fi să fiu, stau pe nisipul de pe malul Mării Negre, nu în mijlocul Oceanului Arctic. Așa că, nu mai dramatiza!

Bărbatul i-a prins mâna:

— Frumusețe, știi că dacă ești, eu am dreptate! Nisipul ăsta e rece, c-a plouat smintit noaptea trecută.

— Cristi, după toate peripețiile cu Ardil Escu al tău...

— Al meu?!? Al mamei lui! Al cui mai vrea el! Al meu nu!

— Aha, iacăță că te dezici și tu de el! A venit clipa s-o văd și pe-asta! Și cât m-ai mai zăpăcit de cap înainte să se întâmple toate câte s-au întâmplat! De era să... Lasă! Nu mai contează acum! Bine că s-a terminat! Tot! Și-ncă, deși nu mai speram, cu bine. Iar tu ești sănătos, întreg, zdravăn. Ce voiam să zic... Tot ce vreau acum e să

mă bucur de marea vălurită, să simt nisipul rugos, să mă mângâie valurile înspumate! Tu m-ai învățat să fiu fericită dacă le am și dacă le fac pe-astea! Sau, nu cumva, te simți rău? Te doare rana? Acum pare bine, nu sângerează. Dar dacă e așa, dacă te supără iar, hai să stăm pe șezlonguri! Că nu vreau să mi-l doară ceva pe iubitul meu!

— Nu, nu... Nu mă doare! Nu mă doare nimic! Sunt bine! Chiar sunt bine! A vrut Dumnezeu și mi-am revenit spectaculos și aproape în totalitate! Mai ales când am aflat că nevasta mea era să bată, la propriu, medicii și să-l strângă de gât pe Ardil Escu! Nu-ți face griji!

— Iubire, spui drept, da? Nu faci pe viteazul și pe eroul, da? Cum mai faci câteodată! Ești, totuși, după o comă urâtă și după o rană teribilă. Doar ce-am terminat de traversat iadul. Tot ce vreau e să-mi fii bine! Atât! Și nici nu contează unde ne așezăm, unde stăm, unde întindem tabăra... Putem să stăm, cum e vorba aia, și-n gârlă. Sau cu tălpile desculțe pe sticlă pisată, chiar pe cuie de zece, dacă e cazul. Ori cu fundul pe țepi de arici. Oricum și oriunde putem să ne așezăm! Doar să fii bine și să fim amândoi! Amândoi am zis! Mereu, mereu, amândoi! Împreună! De la Adam și Eva până în momentul când se stinge lumina...

Hm... V-am zis c-am detectat cu radarul meu cam întotdeauna în funcțiune că se iubesc. Nu par nici banali, nici comuni, nici aiurea. Cei doi. Bărbatul și femeia lui.

I-am mai scăpat din vedere, n-am fost numai cu ochii pe ei. Căci, pe plajă, mereu sunt noutăți, mereu auzi ceva, mereu te prind alte povești. Și i-am descoperit, mai târziu un pic, așezați pe cearșaf și pe prosoape. Sau, nu știi, cam așa. Poate că sunt numai pe prosoape. Le iau, mai cu atenție, seama. Ea e o femeie frumoasă, cu ochi verzi de pădure, el e un tip chipeș și are păcatul, negru ca smoala, în priviri. Sunt un cuplu nu doar frumos, dar care, clar, atrage atenția. Și, că tot vorbeau despre răni... Despre rană, mă rog... Da, bărbatul are o cusătură, că mai va până să fie cicatrice,

Totuși, nu știu de ce, în tot amalgamul de pe plajă, atenția mea era mereu în sfredelire, ca să nu zic în atenție, de mama turcoaică sau tătăroaică și de fiica ei. Deși, cu riscul de-a mă repeta, ele nu erau doar retrase, dar, la urma urmei, normale. Și, oarecum cu ciudă, oarecum cu obidă, oarecum cu ușurare, mi-am zis că tivesc povești fascinante acolo unde, de fapt, nu e nimic altceva în afară de firescul cotidianului și-al vieții. Gata! Potoli-m-aș să mă potolesc! Uite, marea e liniștită, soarele arde, pandemia poate se duce naibii! Că e, deja, veterană prin lume.

Dar, straniu, în cea de-a treia zi, vălurile poveștii cu iz oriental aveau să fie ridicate, intempestiv și brusc, de un personaj intrat pe scenă din întâmplare. Însă, am convenit: e ceva incidental pe lume? Se poate să fie coincidență și întâmplare în viață, în buncărele ei cele mai închise și mai misterioase? Nu! Categorie nu! Nimic nu e întâmplător. Nimic nu vine din senin. Nimic nu e aiurea, alandala, doar ca să fie. Viața, în înțelepciunea ori în nebunia ei, le așază și le smintește, deopotrivă, pe toate.

În sâmbăta aia care a urmat, acea a treia zi despre care am pomenit mai sus, am ținut morțiș să fiu prima pe malul mării. Poate pentru că, fiind weekend, știam că plaja mai liniștită și mai retrasă din Constanța, unde mă aflam, față de cele din Mamaia, să zicem, avea să se umple de lume. Poate și pentru că, întotdeauna, când sunt la mare, mă silesc să nu pierd răsărituri, apusuri, clipe, nimic. Vorba cântecului: „eu, vara nu dorm...” Dar, mai mult ca sigur, și pentru că povestea aia neștiută și nebănuită, care îmi incita imaginația de scriitoare, mă lua, tot mai mult, în stăpânire. Nu așteptam nimic. Nu speram nimic. Nu aveam niciun gând concret. Tot ce voiam era să le văd pe cele trei - călugărița creștină, cu haina ei cernită și înfiorător de incomodă pe căldurile astea, tânăra despre care eram aproape convinsă că e musulmană, fetița vioaie, cu piele de ciocolată cu multă cacao - venind agale pe potecuța de lemn. Măicuța cobora scările cu cele două, le conducea până aproape de

plajă, le urmărea cum își așază... tabăra pe nisip, apoi, cu același pas molcom, se întorcea pe unde venise. La plecarea de la mare, lucrurile stăteau la fel. Călugărița le ieșea în întâmpinare, chiar în locul unde se sfârșea poteca și începea plaja. Parcă le proteja. Parcă le păzea. Parcă avea grijă de ele, să nu li se întâmple ceva. Toate trei plecau, apoi, spre oraș. Nu conteneam să mă întreb ce le leagă. Ce e între ele. Cum de e posibilă asocierea dintre trei persoane așa de diferite. Călugărița ortodoxă părea calină și blândă, gata să ajute, oricum, oricând, pe oricine, cu orice. Zâmbea larg când veneau cele două, plină de liniște și de bucurie. Tânăra tătăroaică sau turcoaică - nu știam, încă, ce e - degaja prestanță și siguranță de sine. Prin fiecare gest, prin fiecare mișcare. Căci, fața, deși stătusem cu ochii pe ea, nu i-o prea văzusem. Însă, când se întâmpla să dea masca jos, observam cu ochiul liber o tristețe copleșitoare. Îmi era, într-un mod nedefinit, clar că, de multă vreme, pe chipul ei nu se mai postase și nu mai zăbovise vreun zâmbet. În pieptul ei și în tot eul, de altfel, era o dogoare, o arșiță, o vipie. Simțeam, nu știu să spun în ce fel și de ce, cum arde intens pe dinăuntru. Doar când venea fetița de pe malul mării sau din apă, la ea, apărea un surâs în colțul buzelor ei. Era lesne de înțeles că își iubea infinit copila. Care, da, avea și din trăsăturile mamei. Tatăl, am supoziționat, nu era prea prezent. Nici acum, la mare, cu ele, nici în viața lor. Dincolo de faptul că tânăra nu purta verighetă, stătea, pentru reflecțiile mele de condeieră, ca un argument beton, faptul că fetița purta nume din neamul și etnia mamei.

Ori, poate, doar mie mi se părea că sunt diferite cele trei, gândind formal, numai prin prisma datelor pe care mai mult le bănuiam, decât le aveam.

Și, totuși, în sâmbăta aia, cred că a fost mai mult. Acum, privind în urmă, mi se pare că, deși eu nu am simțit nimic, undeva, în rărunchi, intuiția mea a detectat ceva. Și, da. În creierii răsăritului, cheună de somn, eram pe plajă. Cu ochii țintă mai mult

la poteca aia de scânduri, decât, ca de obicei, la mare. Un vrăjmăș de vânt s-a pus, de dimineață, să spintece țărnul. Și, cu tupeu, să umfle și să pună pe vâjâit toate colțurile umbrelei. Apa mării, cum nu fusese în zilele din urmă, era caldă și liniștită. Doar câte un val răzleț smintea abramburit oglinda de smarald. Încet, încet lumea împânzea plaja. Repede după mine, au venit - și s-au așezat, la fel, în apropiere - cei doi tineri despre care am scris mai sus că sunt îndrăgostiți și frumoși. Amândoi, când au început să așeze prosoapele pe nisip, m-au salutat zâmbind. Deși credeam că nu mă văzuseră și că numai eu, cea mai tare din parcare, am spirit de observație, iată că nu era așa. Da! Chiar erau frumoși și chiar le stătea bine împreună celor doi. Ea l-a ajutat, cu mare grijă, să-și dea tricoul jos, el a pupat-o pe obraz când a rămas la bustul gol. În lumina dimineții, cusătura încă nevindecată din stânga pieptului lui parcă spune, în chip tainic, nu știu ce poveste. Ce să fi fost cu rana asta? Cum să se fi întâmplat cu ea? Ce să fi pățit bărbatul de-alături, căruia soția lui i-a zis, mai în glumă, mai în serios, comisare? Ce rană e asta? Cu ce-i făcută? Cine i-a produs-o? Și de ce? De ce? Căci, nu, oricât încerc să minimalizez ce-a fost, nu avem o operație pe cord deschis aici.

Peste vreo jumătate de oră, mi-au atras, din nou, atenția. Cei doi, zic. Lângă ei se afla, acum, încă un bărbat. Se cunoșteau. Chiar, după cum reieșea din discuții, erau - și sunt - prieteni. Asta, cu toate că bărbatul căruia femeia de lângă el îi spusese Cristi, îl certa - ca un frate mai mare - pe noul venit:

— Bă, Țeapă, tu nu ești sănătos la devlă! Știam, știam, normal, că nu ești! Măi, dar am tot sperat că, după toată nebunia cu Ardil Escu, ți-a venit, naibii, mintea la cap! Cum, mă, să te duci la nuntă nepoftit ca să mănânci bunătați? Ești milog, Țeapă? A dat ulceru-n cantina ta de foame? Băi, diliule! Și dacă-ți era foame sau aveai poftă de sarmale sau ce mama mă-sii s-a mai servit la nunta aia...

— Eh, ce sarmale, șefu'... Ce, mie, deci, mi-era de sarmale? Deci, și sarmale s-au servit, de ce să zic că nu... Deci, aia a fost nuntă cu ștaif! Nuntă de barosani, șefu'! Și, deci, numai bunătați au fost acolo. Deci, să fi văzut tu, deci, ce meat cake, ce mousse de ficăței pe pat de jeleu, ce canapé cu icre de crap, ce terina de pui cu legume, ce ruladă de brânzeturi cu merișoare, ce „vol au vent” cu salata de ton, ce file de șalău în crustă de verdețuri, pe pat de orez indian și...

— Țeapă, ești prost sau te faci? Dacă trebuia să îți minte ceva de la muncă, ziceai că e greu și că nu ești în stare să reții. Și uite, acum, ce ditamai pomelnicul și polologhia îmi reciți! Zici că ești băgat în priză! Scoate-te, dracului, mai repede! Știi pe de rost toate denumirile alea de mâncare. Despre băuturi, nici nu mai vreau să mă gândesc cum le descânti... Dar ziceam: dacă voiai să faci dezmăț culinar, trebuia să ne suni, tati! Că știai că suntem aici, la Constanța. Și, deși îmi ridici tensiunea la cote de avarie, veneam, naibii, să te ducem la vreun local să mănânci! Să nu avortezi de poftă! Calicule! Prostule! Nesimțitule! Auzi la el! Să se ducă la o nuntă unde nu cunoștea pe nimeni!

— Deci, șefu'... Degeaba mă cerți! Dar, știi, deci, ce mișto e așa? Ce adrenalină te-ncearcă, deci? Mireasa, deci, știe c-ai venit din partea mirelui, mirele, deci, e sigur că ești prieten cu mireasa... Și, deci, soacra mare zice că ești rudă cu socrii mici, deci, soacra mică e sigură că te-a poftit coana mare și nașii, deci...

— Deci, nu mai continua! Țicnitule! Și idiotule! Că mă faci să-ți trântesc vreo palmă după ceafă! Dacă își dădeau ăia seama că ești un șarlatan și chemau poliția? Ajungeai iar până la chestorul șef, cum ești obișnuit, și te duceai, dracului, pe copcă! Îți imaginezi că stă mereu cineva după fundul tău ca să te scoată basma curată? Ca să pledeze nevinovat pentru tine? Ca să se-ncerce cu toate păcatele tale? Totul are o limită! Cretinule ce ești! Nu-ți mai bagi mințile alea în cap!

Atunci, intervine și femeia:

— Înțeleg bine, Țeapă? Tu vii acum direct de la nuntă, nu?

— Deci, da, eu acum, deci, vin direct de la nuntă! Am zis, deci, să vă salut și, deci, apoi, să mă duc să mă culc. Că sunt mangă. Și, deci, nu doar. La hotel mă duc. Deci, nu dorm pe plajă! Deci, Cătălina, să nu mă iei și tu, deci, cu sarmalele și cu corectitudinea lu' șefu'!

— Țeapă, deci, nu te iau cu astea! Deși, da, categoric, Cristi are dreptate! Nu te duci la nuntă neinvitat și pomanagiul! Pe-asta n-o mai făcuseși, băiete! Că, în rest, nu ți-a scăpat nimic! N-ai ratat nimic! Toate prostiile ți le-ai trecut la CV. La catastiful vieții. Dar cum, mama zmeilor, să mergi la un eveniment așa de important, la o nuntă cu ștaif, după cum ai precizat, cu un pantof cu șireturi și cu unul cu cataramă? Bașca ăsta, al doilea, cu găurele? E drept, ambii sunt maro, dar sunt diferiți! E unul de la o pereche și altul de la alta. Nu se pupă unul cu altul, nici cu slujbe!

— Lasă-l, iubire, că era matol, adică în stilul lui caracteristic, și când a plecat la nuntă, nu doar acum, când a aterizat pe malul mării! Țeapă, cât ai tras la măsea? Sper, doar, că n-ai luat-o iar cu iarba! Că, pe cuvânt, de data asta îți crăp capul ăla prost!

Eh, dar să-i lăsăm pe cei trei! Cu nunta, cu pantofii diferiți, cu iarba sau neiarba. Na, c-am zis-o! Dar bag, cum e aia, cărbuni. Pentru că uite-le și pe fetele mele de poveste apărând. Ca zilele trecute, ritualul, căci părea, da, un ritual. Femeia cu ochelari întunecați și fetița ei au venit, aidoma, și s-au așezat în fața mea. Nici mai încolo, nici mai încoace. De altfel, și eu ținusem morțiș să fie aceleași șezlonguri, mizând chiar pe faptul că ele se opresc în același loc. Măicuța bătrână, după ce le-a văzut așezate, cu mersul târșăit, a pornit înapoi, spre scări. Niște pierde vară, tolăniți pe niște scaune la barul din apropiere - adevărații bețivi se cunosc de la primele ore ale zilei - au simțit nevoia, dându-și coate în legătură cu femeia în vârstă, să-și arate deșteptăciunea crasă: